Beni ve Her Şeyi
YARATAN ALLAH

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ANKARA
2016

Beni ve Her Şeyi YARATAN ALLAH

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 757

Çocuk Kitapları: 195

Genel Yayın Yönetmeni: Dr. Yüksel Salman

Yazan: Rabia Gülcan
Resimleyen: Osman Turhan

Koordinasyon: Dr. Ömer Menekşe
Editör: Elif Arslan
Yayın Danışmanı: Mehmet Erdoğan
Grafik Tasarım: Lokomotif C.A.
www.lokomotif.net

Baskı: Salmat Basım
Tel: (0312) 341 10 24

Din İşleri Yüksek Kurulu Kararı
31.05.2007 / 49

2016-06-Y-0003-761
ISBN 978-975-19-4467-2
3. Baskı, 2016

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mah. Dumlupınar
Bulv. No: 147/A
Çankaya / ANKARA

Tel: (0312) 295 72 93/94
Faks: (0 312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış

Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0312) 295 71 53/56
Faks: (0312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

Beni ve Her Şeyi
YARATAN ALLAH

Yazan: RABİA GÜLCAN

Resimleyen: OSMAN TURHAN

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ANKARA
2016

İÇİNDEKİLER

HER ŞEYİ YARATAN ALLAH

Allah Beni Hiç Yalnız Bırakmaz 09

İnsan; Allah'ın Yarattığı En Güzel Varlık.................................... 15

En Güzel İsimler 20

Kalbimde İki Cümle La İlahe İllallah ve Besmele 25

Yeni Bir Hayat ve Yeni Bir Bebek... 33

Allah'ım; En Sevdiğim.. 38

Allah Beni Hiç Yalnız Bırakmaz

Burnuma gelen mis gibi kokularla yataktan kalktım. Kokunun geldiği yere doğru gittim. Annem kahvaltı için yine harika çörekler pişiriyor olmalıydı. İlk önce gidip yüzümü yıkamalıyım diye düşündüm. Ayağıma dolanan pijamamın paçasını çektirerek giderken salona doğru bakındım. Burada da kimse yoktu. Kimse, yani annem. Sabahları evde o ve benden başka kimse olmaz. Babam, ben daha uyanmadan işe gider. Eğer komşularımızdan gelen yoksa, kahvaltıda sadece annem ve ben oluruz.

Yüzümü yıkadıktan sonra gidip fırının camından, kızaran çörekleri izledim. Az önce bu kadar kabarmamışlardı. Nasıl da böyle kocaman olabiliyorlar? Fırının camından başımı kaldırıp etrafa bakınmaya başladım. Annemi bulmayı beklerken içerideki odadan büyük teyzenin sesi geldi. Yoksa çörekleri de mi o yapmıştı? Peki o zaman annem neredeydi?

Büyük teyze kocaman beyaz başörtüsü ile kapıda belirince, gözlerim hiç bana sormadan yaşarıverdi. Damlacıklar hiç olmazsa gözümde dursalardı ya. Hayır çeneme kadar indiler. Annem daha önceden anlatmıştı. "Doğuma gideceğimiz zaman, yanına büyük teyzen gelecek, biz gelene kadar onunla kalmanı istiyorum." demişti. Şimdi büyük teyze burada olduğuna göre annem hastaneye mi gitmişti?

Büyük teyze beni salona götürdü ve yanına oturttu. Ellerimden tuttu.

— Yavrucuğum, güzel evladım! Ben geldiğimde sen uyuyordun, uyandırmaya kıyamadım. Seni ne kadar da özlemişim. Gel bakalım, hasret giderelim. Ağlayacak bir şey de yok ama gel de şu göz yaşlarını silelim.

Büyük teyze aslında benim teyzem değil, annemin teyzesi. Yani anneannemin büyük kardeşi. Bu yüzden ben ona büyük teyze diyorum. Gerçekten de yaşı çok büyük, elleri de benimkine göre büyük. Burnu da biraz büyük sayılır. Yüzüne bakınca fark edilmiyor, ama incelersen anlayabiliyorsun. Büyük teyzenin oturduğu ev biraz uzakta. Onu ziyarete çok sık gidemiyoruz, fakat her gittiğimizde bana bir şeyler verir. Bir de evinde her zaman şerbet olur. Kendisi yapıyormuş. Rengi kırmızı olan bu şerbetten ikram eder ve tadı da çok güzeldir.

Annemi karşımda göremeyince kendimi çok yalnız hissetmiştim. Onun doğum yapmak için bir gün hastaneye gideceğini biliyordum, ama sanki o gün hiç gelmeyecek gibiydi. Bu yüzden de kendimi tutamayıp ağlamaya başlamıştım. Büyük teyzeye bunları anlattığımda benimle konuşmaya başladı.

— Hiç öyle şey olur mu güzel kızım. Her şeyden önce Allah var yanımızda. O varken hiç yalnız olur muyuz? Hem annen de inşallah birkaç güne kadar eve gelir.

— Allah yanımızda mı her zaman, dua etmediğimiz zamanlarda bile mi?

— Elbette güzel kızım. O her zaman yanımızdadır. Bizi görür, duyar. Kalbimizden geçenleri bilir. O, kara kayadaki kara karıncayı bile görür.

— Annemi özlediğimi de görüyordur değil mi?

— Elbette yavrum! Anneni özlediğini de, senin ne kadar iyi bir çocuk olduğunu da görür, bilir. Bizim çöreklerin yanıp yanmadığını da bilir. Biz de gidip fırına baksak iyi olur. Yoksa annenin yokluğunda sana yanmış çörekler yedirmek zorunda kalırım.

Büyük teyzeyle gülüşüp mutfağa doğru gittik. Gerçekten de biraz daha gecikecek olsaydık çörekler yanacaktı. O, çörekleri fırından çıkarırken ben de üzerimi değiştirmek için odama gittim. Mis gibi kokuları odama kadar götürdüm. Allah'ın da, büyük teyzenin de yanımda olması ve bu güzel koku bana sevinç verdi. Çoraplarımı giyerken iyi ki Allah her zaman yanımızda diye düşündüm.

Kahvaltı sofrasını büyük teyzeyle beraber hazırladık. Hem sıcak çöreklerden yedik hem de sohbet ettik.

— Bu güzel reçeli anneciğin yaptı değil mi? Pek hamarattır benim yeğenim.

— Evet, annem yaptı. Kayısı reçeli de yaptı. O zaman ben de yardım ettim.

— Maşallah kızım. Çok şükür, Rabbim ne güzel nimetler veriyor. İnsanlar da hayvanlar da faydalanıyor.

— Vişne reçelini hayvanlar da mı sever?

— Güzel kızım, bu meyveleri dalında iken ya da düşünce kuşlar da yerler. Hem sadece onlar mı? Ağacın kabuğundan biri faydalanır, kökünden, dalından, gövdesinden, göl-

gesinden biri faydalanır. İnsanlar da hem taze iken meyvesinden yerler, hem de böyle güzel reçeller yaparlar. Kuruturuz kışın da yeriz.

— Yani Allah bir tane ağaç yaratıyor ama birçok kişinin işine yarıyor.

— Tam da söylediğin gibi. Yüce Rabbim neyi yarattıysa onda bir hikmet vardır. Yani o muhakkak bir işe yarar, boş değildir. Zaten Kur'an-ı Kerim'de de yeryüzünde boş yaratılmış hiçbir şey olmadığı anlatılır. İnsanın da yeryüzüne bakıp düşünmesi istenir.

— İyi ama böcekler biraz korkunç değil mi? Meselâ yılan da öyle. Onların da mı bu dünyada bir işi var?

— Yılanlar olmasa fareler çoğalır. Çünkü yılanlar fare yiyerek beslenir. Böceklerin de aslında çeşit çeşit faydaları vardır. Sen benden daha iyi bilirsin kızım. Bazılarından ilâç bile yapıyormuş doktorlar. Yılanın zehirinden bile şifa olabiliyormuş. Hem Allah yarattıysa mutlaka bir sebebi vardır kızım, bunu böyle bil. Korkmak bazen insanı korur, ama iğrenmemek, küçük görmemek lâzım. Yaratılan her canlı kıymetlidir. Babaannem her zaman şunu söylerdi: "Bir koyunun karıncadan, bir insanın koyundan öğreneceği vardır. Yani onlara bakıp onların düzeninden, gidişinden, gelişinden bile öğreneceklerimiz vardır."

— O zaman dünyadaki her şeyin başka bir şeye faydası mı var?

— Elbette. Bin bir çeşit canlı var etrafımızda. Kapkara topraktan bile nice güzel nimetler çıkartıyor Rabbim. Hepsinin renkleri ayrı, kokuları ayrı. Tatları da ayrı. Hayvanlar var, bineriz, etini yeriz, sütünü içeriz. Önceden hep at sırtında yapılırdı meselâ savaşlar.

— Sen de ata bindin mi?

— Bindim ama geçti gitti hepsi.

— Olsun, olsun. Bana da anlatsana, iyi biner miydin ata?

— Aslında anneannen benden iyi binerdi. Ben atı yavaş sürerdim. O binince koştururdu, hiç sakince gitmezdi.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

ZEYTİN TANESİNDE
İNCİR ÇEKİRDEĞİNDE
GÖRDÜĞÜN HER ŞEYDE
ALLAH'TAN İZLER VAR

KUŞLARIN ÖTÜŞÜNDE
GEMİNİN GİDİŞİNDE
ELİNDEKİ ÇİZGİDE
ALLAH'TAN BİR İZ VAR

İnsan: Allah'ın Yarattığı En Güzel Varlık

Büyük teyze ellerini küçük beyaz bir havluyla kurulayarak içeri girdi. Ben odada resim yaparken o da akşam için yemek pişirmiş. Annem de böyledir. Sanki elini kolunu birkaç kez oynatır ve yemek bir anda hazır olur. Büyük teyze yemeğin yanında bir de sürpriz hazırlamış bana. Akşam yemeğinde görebileceğimi söyledi. Bence görülecek değil yenebilecek bir şeydir. Havluyu kucağına koyup pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Sol tarafında kalan menekşeleri sevdi. Sehpanın örtüsü biraz kaymıştı, onu düzeltti.

— Sen de çiçekleri sever misin evladım? Bak annenin çiçekleri ne güzel büyümüş.

— Çiçekleri severim, ama sulama işini annem yapıyor. Ben ne kadar su vermek gerektiğini bilmiyorum.

— Annen sana da öğretir. Toprağı kurudukça sulamak lâzım. Böceklenmesine de izin vermeyeceksin. Işığa göre yerini ayarlayacaksın. Arada bir vitamin vermek de iyi olur, fakat en önemlisi çiçekleri seveceksin. Seversen hem daha güzel açar hem de daha güzel kokar.

— Çiçekler onları sevdiğimizi anlarlar mı?

— Anlamaz mı yavrum, Allah'ın yarattığı her şey sevgiden anlar. Bak hayvanlar bile kendilerini sevene daha çok bağla-

nır. Babaannem, bir defa ekmek veren eli unutmazlar, derdi. Çiçekler de öyledir, her canlı öyledir.

— Allah çiçekleri sevdiği için mi hepsi rengarenk ve güzel kokuyor? Allah sevdiği için mi çiçekler bu kadar güzel?

— Tabiî yavrum. Allah güzel olduğu için yarattıkları da güzel. Hepsinde ayrı bir güzellik, hikmet var.

— Ben de bu menekşe kadar güzel olmak isterdim.

— Sen ondan da güzelsin yavrum. Sen insansın. İnsan, Allah'ın yarattığı en güzel varlıktır. Allah'ın en çok sevdiği varlıktır.

— Ama benim bu kadar güzel bir rengim yok ki.

— Senin de kırmızı kırmızı yanakların var ya güzel kızım.

Büyük teyze yanaklarımı sıkarken telefon çaldı. Odanın içindeki her şey sanki telefon sesine dikkat kesilmişti. Çok heyecanlanmıştım. Babam arıyor olabilir miydi? Belki de bebek dünyaya gelmişti.

Büyük teyze sakince telefonu kaldırdı. Kelimeleri dikkatle seçiyor gibi konuşuyordu. Karşısındaki insan çok konuştuğu için büyük teyzeye fırsat kalmıyor muydu? Bir türlü kiminle ve ne hakkında konuştuğunu anlayamamıştım. Telefonu kapatınca eski yerine oturdu. Beni yanına doğru çekti.

— Bak güzelim! Annen buraya iki saksı koymuş. İkisinde de menekşe var. Herhâlde biri yalnız kalmasın diye böyle iki saksı vardır.

— Bilmem ki. Böyle güzel duruyor.

— Siz de artık evin iki güzel çiçeği olacaksınız yavrum. Artık bir kardeşin var.

— Olmuş mu, olmuş mu? Bebek doğdu mu yani?

— Evet yavrum, doğmuş. Bebek de annen de iyilermiş. Sana haber vermemi istediler. Bir de o güzel yanaklarından onlar için öpecekmişim. Olur dedim. Artık güzel bir öpücük alırız yanaklarından, değil mi?

Yanağımı büyük teyzeye uzattım. Yine sabahki gibi duygulanmıştım. Artık hem annemi hem de bebeği düşünüyordum.

— Kız olmuş değil mi?

— Evet yavrum kız. Senin gibi güzel, akıllı olur inşallah.

— Dünyadaki en güzel ismi koysak kardeşime. Acaba en güzel isim hangisidir?

— Herkesin adı kendine güzel yavrum ama en güzel isimler Allah'a aittir.

— Allah'ın sadece bir adı yok mu, Allah?

— Allah'ın birçok ismi vardır yavrucuğum. Rahman vardır meselâ, Rahim vardır. Gafur vardır, Azim vardır. Bu isimleriyle de Allah'a dua etmek, bu isimleriyle de onu tanımak gerekir.

— O dediğin ne?

— Celle celâluhu mu? Şanı çok yüce olan demek. Yüce Allah'ın isimlerini anınca böyle söylemek güzeldir kızım. Sadece Allah demek yerine Allahu Tealâ, Cenab-ı Hak, Hazreti Allah gibi övgü ve saygı ile ondan güzelce bahsetmek daha uygundur.

— Allah'ın, yani Allahu Tealânın diğer isimleri neler peki?"

— Güzel kızım, ezan okundu. Ben namazımı kılıversem. Namazımı kılınca anlatırım inşallah.

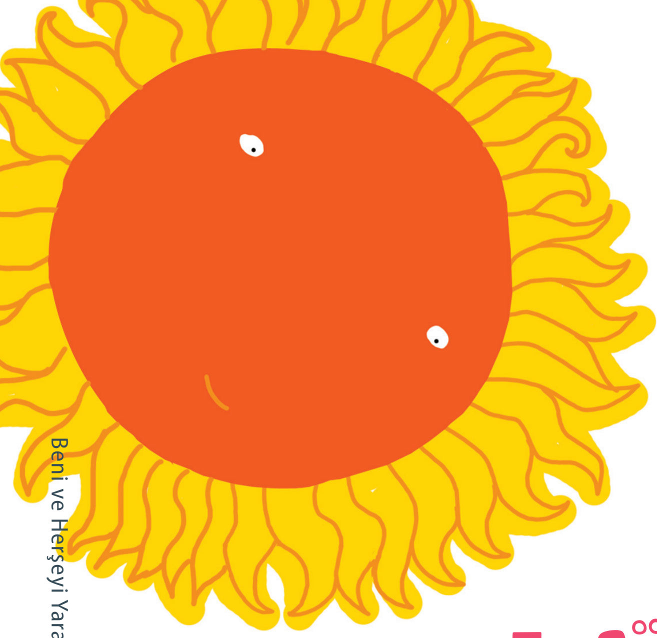
Büyük teyzenin az önce sevdiği menekşelerin gölgesi, namaz kıldığı seccadeye düşüyordu. Sanki çiçekler de onunla beraber namaz kılıyorlardı. Teyzenin secdeye gidişini biraz seyrettikten sonra Allah'ın isimleri ile ilgili bir kitap aradım. Hiçbir kitabın kapağında böyle bir isim yazmıyordu. Hepsinin sayfalarını açıp bakmak da gözüme çok zor göründü. Neyse ki raflarda parmaklarımla gezinirken, büyük teyzenin namazı bitti. Bir şeyler mırıldanarak yanıma geldi. Eliyle koymuş gibi raflardan birkaç kitap indirdi. Sayfalarını karıştırdı biraz. Elinden bırakmadığı tespihi bazen sayfaların arasında kalıyor bazen de masaya vurup ses çıkartıyordu. Sonunda bir kitabı elime verdi.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

**KOLLARIM ÇOK KISA OLSA DA
AYAKLARIM UZANMASA DA
GÖZLERİM UZAKLARI GÖRMESE DE
KALBİM SANA ULAŞIR ALLAH'IM**

En Güzel İsimler

İstersen ben tespih çekerken sen de bu kitaptan okumaya başla. Bu kitapta Allah'ın isimleri anlatılıyor. En güzel 99 ismin açıklamaları var. Okuman bitince istersen bana da anlatırsın.

Camın karşısındaki koltuğa oturup büyük teyzenin gösterdiği yerden okumaya başladım. En güzel isimler Allah'a aittir, diye başlıyordu. Allah'ı tanımamıza yardımcı olacak 99 güzel isim. Dua ederken de söyleyebileceğimiz birbirinden güzel ve anlamlı isimler.

Güneş diz kapaklarıma vuruyordu. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup parmaklarımı açtım. Parmaklarımı biraz yukarı kaldırınca gölgeleri eteğimin üzerine düşüyordu. Parmaklarımı hareket ettirdim. Gölgeler uzuyor veya kısalıyordu.

Uyandım. Büyük teyze üzerimi örtmüş. Kitap okurken oturduğum yerde uyuyakalmışım. Nasıl uyuduğumu bile anlamamışım. Kalktım ve gidip büyük teyzeyi buldum. Yine

elindeki bir şeylerle uğraşıyordu. Büyük teyze hiç boş durmuyordu.

— İçin geçmiş güzel kızım, azıcık uyuyuverdin orada.

— Çok oldu mu?

Yok, yok. Çok sayılmaz.

— Bu kitap çok güzelmiş büyük teyze. Allah'ın isimlerini çok güzel anlatıyor. Bazı isimlerin açıklamasını okuyamadım, ama okuduklarımın hepsi birbirinden güzeldi.

— Öyledir yavrum, Allah güzeldir, isimleri de güzeldir. Sen en çok hangi ismi sevdin bakalım?

— Rahman ismini çok sevdim. Allah herkese karşı merhametli. Rahman ismi beni de içine alıyor yani, Allah bana da merhamet ediyor, beni seviyor. Her zaman iyiliğimizi istiyor.

Sonra Vedud ismi de çok güzel. Rabbimin bizi sevdiğini bu ismi de anlatıyor. Biz de en çok onu sevmeliymişiz. Kalbimiz Allah'ı sevdikçe huzur duyarmış.

Sabır ismi de çok güzel. Bu ismi duyunca biraz utandım. Çünkü ben bazen sabredemiyorum. İstediğim hemen olsun istiyorum. Allah'ımız ise çok sabırlı, çok sabredenmiş. Artık ben de daha sabırlı olmaya karar verdim.

— Aferin evladım. Cenab-ı Hakk da sabreden insanları sever. Zaten sabır demek güç demektir. Yani ancak güçlü olan sabredebilir. Ancak kendine hâkim olabilen sabreder.

— Ben de daha küçükken oruç tutmaya sabredemiyordum. Susayınca hemen su içiyordum ama şimdi büyüdüm. Geçen sene tam gün oruç tutabildim. Hem de bütün Ramazanı.

— Evet yavrum, ama çocukların oruca alışmak için yarım gün tutmaları da güzeldir.

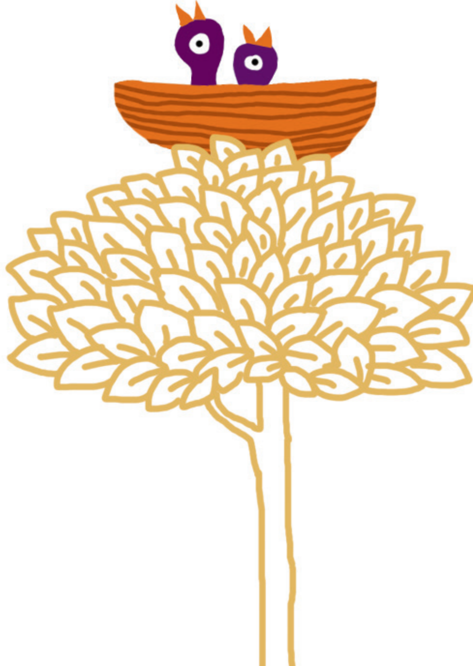
— Büyük teyze, Allah'ın isimleri gerçekten de çok güzelmiş. Sonra okumadıklarımı da okuyacağım.

— Tabi yavrum, müsait vaktinde oku. Hatta ara sıra yine aç oku, için sıkılınca da oku, ferahlık hissedersin.

— Allah'ın isimlerini bilince onu tanımış olur muyuz?

— Allah'ı tanımak biraz da kalpte olur yavrucuğum. Allah'ı sever, onun yap dediklerini yapar, yapma dediklerini yapmazsan onu tanımaya başlarsın. Kalbin sadece onun rızasına, memnuniyetine göre ayarlanmış bir pusula gibi olur.

— Zaten sevince yapma dedikleri yapılmaz değil mi? Ben annemi sevdiğim için onun sevmediği şeyleri yapmıyorum.

Hatta onun sevmediklerini ben de sevmiyorum. Peki, büyük teyze, Allah'ı en çok kim sever?

— Muhakkak ki Peygamber Efendimiz sevmiştir evlâdım. O, Allah'ı kendine tek dost edinmiştir. Dünyadaki nice sıkıntılara onun rızası için katlanmıştır. İnsanları da hep doğru yola yani Allah'ın emrettiği yola çağırmıştır.

— Ben Allah'ımı da Peygamber Efendimizi de çok seviyorum o zaman.

— Tabi yavrum, sev tabi ki. Peygamberi seveni Allah da sever. Şimdi balkona çıkalım mı? Temiz hava alalım, iyi gelir.

— Olur, çıkalım.

— Ben sana şerbet de getireyim, ister misin?

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

GÖLGELERİN İÇİNİ
DENİZLERİN DİBİNİ
KALBİMİN HER YERİNİ
SEN GÖRÜRSÜN
ALLAH'IM

Kalbimde İki Cümle: La İlâhe İllallah ve Besmele

Büyük teyze mutfağa giderken ben de balkon kapısını açtım. Balkonumuz sokağa bakıyor. Bazen annemle burada oturur, sokaktan gelip geçenleri izleriz. Bahçede oynarken annemin balkona çıktığını görürsem bana bir şeyler söyleyeceğini anlardım. Balkonun altına gelirdim.

Büyük teyze elindeki tepside iki bardak şerbet ile balkona geldi. Yan yana duran iki tabureye oturduk. Ben oturunca bardağın birini elime verdi. Tam içmeye başlıyordum ki büyük teyze beni uyardı.

— Sure okurkenki gibi güzelce bir besmele çek de öyle başlayalım, hadi yavrum.

Aslında daha önce annemden öğrenmiştim. Yemeğe başlamadan önce, evden çıkarken, ders çalışmaya başladığımda besmele çekmeyi öğrenmiştim. Şimdi büyük teyze hatırlatmasaydı unutacaktım. Seslice besmele çektim. "Bismillâhirrahmanirrahim"... Şerbet ne kadar da güzeldi.

— Sevgili Peygamberimiz işlerimize besmeleyle başlamamızı tavsiye eder. Allah'ın adını andığın her işin sonu güzel biter. İşte bunun için de her işimizden önce besmele çekmek gerekir yavrum.

Büyük teyzenin karşıdaki parka dikkatlice baktığını görünce ona parkı anlattım. Bazen apartmandaki komşularımızla beraber parkta çay içeriz. Hava ne kadar sıcak olursa olsun parktaki ağaçların altı serin olur. Ben her defasında ancak ağaçların altına gelince cepli hırkamı hatırlarım. Annem hemen elindeki poşetten hırkamı çıkarır ve bana uzatır.

Büyük teyzenin evinde çeşit çeşit çiçekleri var. Bazılarının boyu tavana kadar uzanıyor. Çiçekleri çok sever, hatta onlarla konuşur. Bu yüzden parka gitmek isteyebilir diye düşündüm. Beraber gitmeyi teklif ettiğimde seve seve kabul etti. Şerbetlerimizi bitirdikten sonra hazırlandık. Bu defa hırkamı kendim aldım. Üstelik büyük teyze için de bir şal aldım. Şimdi ağaçların altındaki rüzgâr için ikimiz de hazırız.

Büyük teyze kapıyı kilitlerken de besmele çekti ve dua okudu.

Parkta kaydıraktan kaydım. Sonra da benden küçük birkaç çocuğu salladım. Sıkılınca büyük teyzeyi bıraktığım banka doğru gittim, orada yoktu. Büyük teyzeyi görebilmek için sağa doğru biraz yürüdüm. Tahmin ettiğim gibi ağaçların altında oturuyordu.

— Sen terlemiş gibisin. Otur da dinlen biraz, dedi.

Bağdaş kurarak yanına oturdum. Hızlı nefes alıp vermekten göğsüm inip kalkıyordu. Keşke biraz suyumuz olsaydı diye düşünürken büyük teyze çantasından su ve bardak çıkardı. Suyun serinliğini daha içmeden hissetmiştim.

— Çok susamıştım ben de.

— İç yavrum, iç. Afiyet olsun, şifa olsun inşallah.

— Su ne kadar güzel değil mi büyük teyze? Aç kalmak da zor ama susuz kalmak çok daha kötü. İnsanın dudakları birbirine yapışıyor.

— Evet evlâdım, öyledir. İnsan neye ihtiyaç duyuyorsa onu arar, bulur. Onu sever, her yerde onu arar. Her şeye kanılır da evlâdım, sevgiye kanılmaz, doyulmaz. Hele Allah sevgisi-

ne hiç doyum olmaz. Allah'ı sevdikçe seversin, onun adını anarsın. Üzüntülü olduğun zamanda da mutlu anlarında da dua edersin. Her işinde onun rızasını, memnuniyetini ararsın. Yani bunu yapsam Allah benden razı olur mu, yaptığıma memnun olur mu, diye düşünürsün. Onun istediği gibi bir insan olmaya çalışmak en güzel uğraşın olur.

— Meselâ annemi üzmemek Allah'ın hoşuna gider değil mi? Ya da derslerime çalışmazsam Allah öğrenciliğimden memnun olmaz değil mi?

— Evet kızım, ne güzel de anlamışsın.

— O zaman aslında her yaptığımızda Allahu Tealâyı mı düşüneceğiz? Bizden memnun olur mu, olmaz mı diye...

— Düşünebilirsek çok iyi olur kızım. Zaten insana düşen görev de budur. Çünkü en başta insan olarak yaratılmışız. İnsan olmak ne güzel bir nimettir. Dalından düşen bir yaprak olarak da dünyaya gönderilebilirdik, bir taşın üzerindeki yosun da olabilirdik. İnsan olduğumuz için, kaşımız gözü-

müz için, rahatça yürüyebildiğimiz, koşabildiğimiz için ne kadar şükretsek azdır. Allah'ın bize verdiği daha ne kadar çok nimet var. Saymaya kalksak bitiremeyiz. Bunların hiçbirine para ödemiyoruz değil mi? Hâlbuki ne kadar kıymetli bunlar. Şimdi bir elimiz tutmasa hayat ne kadar da zorlaşır. Bak nice hastalar var, canı elma çekiyor da yiyemiyor. Bütün bunlar için Allah'a şükretmeli, onun seveceği bir kul olmak için uğraşmalıyız.

— Doğru. Ben de rahatça su içebiliyorum. Belki hasta olsam su içmek bile zor gelirdi.

— Şu ağaçlar ne kadar gayret etse yerinden kıpırdayamaz. Şu toprağın altında da kim bilir ne canlılar var, solucanlar var. Yılan var meselâ, ne kadar çalışsa da belini doğrultup yürüyemez. Oysa biz konuşan, düşünen, seven, iyilikler yapabilen, kendini geliştiren bir insan olarak yaratılmışız. Meselâ aslan ormanlar kralıdır. O kadar şöhretine rağmen bir aslan asla kendine güzel bir ev yapamaz. İnsanlar ise birbirinden güzel binalar yapabilirler. Yollar, köprüler, camiler, güzel evler yapabilirler. Böylece kuru bir toprak parçasını güzel bir şehre dönüştürürler. Bir hayvan sürüsü kırk yıl orada kalsa böyle bir değişiklik meydana getiremez.

— Evet, kuşlar kendilerine yuva yapabiliyorlar, ama onlar da sadece bunu biliyor değil mi? Yine de hayvanlar çok güzel, onların yuva yapmalarından da insanların öğrenecekleri şeyler var.

— Vardır mutlaka evlâdım, sen daha iyi bilirsin. Hem Rabbim yarattıysa mutlaka bir güzellik vardır. İnsan sürekli gelişir yavrum, yani ilerler, olduğu gibi kalmaz. Bak sen ilkokula

başladığında okuma yazma bilmiyordun. Şimdi hızlıca okuyorsun değil mi? Daha da çalışınca, büyüyünce meslek sahibi de olacaksın. Hem boyun büyüyecek hem de bilgilerin, becerilerin artacak. Bu yüzden insan olmak hem güzeldir, hem de sorumluluk ister.

— Peki büyük teyze. Ben Allah'ı hep yanımda hissetmek istiyorum, ayrıca bana yardım etmesini de istiyorum. Bunun için ne yapmam gerekiyor?

Büyük teyze önce biraz güldü. Sonra da düşündü.

— La ilâhe illallah, de kızım. İçinden sessizce La ilâhe illallah, de. Arada bir de sonuna Muhammedur Rasulullah ekle. Bu "Allah'tan başka hiç bir tanrı yoktur, Hz. Muhammed onun elçisidir." anlamındadır. Bunu söyle. O zaman istediğin gibi olur.

— Tamam, anladım. Bu gerçekten hiç de zor olmaz.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

GÜL GÜZEL DALINDA
BÜLBÜL ÖTER YANINDA
ALLAH'I SEVERSEN
O DA SENİN YANINDA

Yeni Bir Hayat, Yeni Bir Bebek

Akşam olmak üzereydi. Annemin yokluğuyla başlayan gün biraz sonra bitecek. İyi ki büyük teyze var. O yanımda olduğu için kendimi yalnız hissetmedim. Aslında bana çok şey de öğretmiş oldu.

Acaba büyük teyze kaç yaşındadır? Sormak hiç aklıma gelmemişti ama çok büyük olması gerekir. Suratı kırış kırış, ama yine de seviyorum onu. Namaz kılarken örttüğü beyaz başörtüsü yüzünü iyice gizliyor. Dua edip ellerini yüzüne kapattıkça da sanki kayboluyor. Sonra yeniden bu dünyaya geliyor. Sanki başka bir dünyaya gidiveriyor, oradakileri görüyor ve sonra da gelip bana anlatıyor.

Yemekten sonra büyük teyze biraz Kur'an-ı Kerim okudu. Ben de ona birkaç ayetin anlamını okudum.

— İşte şimdi güzel bir tatlıyı hak ettin. Hadi bakalım sürprizimizi yeme vakti.

— Tahmin etmiştim aslında. Mutfakta hazırlanan bir sürprizin zaten yenmesi gerekir.

Tatlılarımızı yedikten sonra büyük teyze sordu:

— Tatlıyı beğendin mi bakalım?

— Beğendim, çok güzel olmuş.

Biz işimizi bitirip mutfaktan çıkarken telefon çaldı. Büyük

teyze birkaç kelime konuştuktan sonra telefonu bana verdi. Hastaneden babam arıyordu. Benimle de biraz konuşup telefonu anneme verdi. Annem beni özlediğini, ama çok yakında eve geleceğini söyledi. Babamla konuşurken arkadan bebeğin sesi geliyordu. Ağlamak isteyip de ağlayamıyor gibi bir ses. Telefonu kapatınca büyük teyzeyle sohbetimize devam ettik. Yavaş yavaş gözlerim ağırlaştı. Herhâlde uzun zamandır parkta oynamadığım için gündüz yorulmuştum. Odama gittim.

Başımı serin yastığa koyunca uykum kaçtı. Okulların yakında açılacağını düşündüm. Her sene okulların açılacağı zaman acaba sınıfa yeni biri gelir mi diye merak ederim. Derslerinin iyi olup olmadığını bilmediğimiz biri. Kaç kardeşi ol

duğunu, nerede oturduğunu, hangi oyunu sevdiğini bilmediğimiz biri. Sıra arkadaşım olamaz. Çünkü en iyi arkadaşımla beraber oturuyoruz. Yine de belki teneffüslerde oyun oynayabileceğimiz, neşeli biri gelebilir sınıfa.

Bunları düşünürken gölgeleri de takip ediyordum. Köşeden dönen arabaların farları tavanda desenler oluşturuyordu. Pencerenin köşesinden geçen ışık, perdedeki desenleri sürüklüyor, tavan boyunca ilerliyor ve dolabın kapağında kayboluyordu. Her şey gibi gölgeleri de Allah yaratmış olmalıydı. Gölgeler de renkli olsa acaba daha neşeli olurlar mıydı? Bunu da büyük teyzeye sorabilirdim. Sonra onun "Allah yarattıysa bir güzellik vardır." dediğini düşündüm. Koyu renkli gölgeleri de sevdim. Zaten onları takip ederken uyuyakalmışım. Artık yastık da serin değildi.

Uyandığımda sanki annemin sesini duyuyordum. Odamın kapısını açıp koridora çıktığımda çantalarını gördüm. Sesler içeriye doğru ilerliyordu. Arkalarından gittim, ama sesimi çıkarıp da anneme hoş geldin bile diyemedim. Hırkasından çektim. Arkasını dönüp beni kucakladı. Yüzü biraz solgun gibiydi. Fazla eğilmemesini söyleyerek onu yatağına oturttular. Gözlerim bebeği aramaya başladı. Karyolasında uyuyordu. Parmaklıkların üzerinden bebeğe baktım. Onu izlerken babam yanıma geldi.

— Çok küçük değil mi?

— Evet, geçekten de çok küçük.

— Küçük ama her şeyi tam. Minicik elleri, ufacık ayakları var. İnsan parmaklarına dokunmaya korkuyor.

— Ayaklarını ben de görmek istiyorum.

— Annen bebeği giydirirken göstersin, tamam mı? Nasıl olsa artık bu işlerde sen de yardımcı olacaksın.

Bebeğe baktıkça ona olan sevgim artmaya başladı. Eldivenin içindeki minicik avuçlarına parmağımı koydum. İçimden ona hoş geldin dedim. Ben artık abla oldum. Büyüyünce onu parka götürebilirim. Okula başlayınca her teneffüste onu görmeye giderim. Çarpma işlemi yaparken yardım ederim. Ona kırmızı kalem alırım.

— Kardeşini görünce anneni unuttun galiba.

Annem böyle söyleyince parmağımı kardeşimin avucundan çekip yanına gittim. Onu ne kadar da özlemiştim aslında. Sadece bebeği çok merak ediyordum. Annem neler yaptığımı sordu. Ben de onsuz geçen bir günü anlattım. Sonra büyük teyze, annemin de biraz uyuması gerektiğini söyledi. Kapıyı yavaşça çekerek annemi odasında bıraktık.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

MİNİK MİNİK ELLERİ
YUMUK YUMUK GÖZLERİ
ACIKINCA AĞLIYOR
KARDEŞİM NUR TANESİ

Allah'ım, En Sevdiğim

Büyük teyze, bu gece de bizde kalacaksın değil mi?

— İnşallah yavrum. Bir ara evime gidip geleceğim. Belki sen de benimle gelmek istersin.

— Olur ama annem evde yalnız kalabilir mi?

— Sadece gidip geleceğiz. Kalmayacağız. Hem birkaç gün daha baban evde olacak.

Doğru ya. Hemen gidip geliriz o zaman. Bugün mü gideceğiz?

— Bugün olmaz ama herhâlde yarın gidebiliriz.

— Bu gece benim odamda kalmak ister misin büyük teyze? Ben sana yatağımı verebilirim. Hem bana yine bir şeyler anlatırsın.

— İnşallah güzel kızım. Yine de bebek ağlarsa annenin yanına gitmem gerekebilir. Şimdi herkes uyumuşken mutfağa gidip yarım işlerimizi bitirelim, tamam mı?

Büyük teyze tezgâhın üzerinde bir şeyler yaparken ben de masaya oturdum. Çok ses çıkmasından korkar gibi hareket ediyordu. İster istemez ben de kısık sesle konuştum.

— Büyük teyze, bazen Allah'ı düşünüyorum, ama onu neye benzetsem olmuyor.

— Güzel kızım, zaten Allah gördüğümüz hiçbir şeye benzemez.

— Hiçbirine mi?

— Gördüklerimizin hepsini Rabbimiz kendisi yaratmıştır zaten ve o da yarattıklarının hiç birine benzemez.

— Anladım.

— Rabbimiz yarattıklarının hiç birine benzemez. O ezelî ve ebedîdir, yani o hep vardı ve hep var olacak. İnsanlar doğarlar, büyürler ve belli bir zamanda ölürler. Biz ölsek de Allah her zaman var olacak.

— Ne kadar güzel.

— Neden?

— Allah çok güzel çünkü. Onun hep var olacağını bilmek de çok güzel.

— Evet kızım, Allah birdir, tektir, güzeldir.

— Zaten iki tane olması da imkânsız değil mi? O zaman kavga edebilirlerdi. Meselâ ağaçların renginde anlaşamayabilirlerdi. Yağmurun nereye yağacağına da karar veremezlerdi. Hem o zaman hangisine dua edeceğimizi şaşırırdık.

— Doğru tabi. Hem kainat, bu dünya, gezegenler çok ince hesaplar üzerine kuruludur güzel kızım.

— Evet biliyorum. Meselâ dünyanın eğikliği değil mi? Azıcık değişse ya donarmışız, ya da sıcaktan kavrulurmuşuz. Dünyanın güneşe uzaklığı da çok önemliymiş, aynı eğikliği gibi. Öğretmenimiz anlatmıştı. Hepimiz çok şaşırmıştık.

— Doğrudur güzelim. Allah'ın yarattığı her şeyde bir güzellik, bir denge vardır. Onun yarattıklarındaki güzellikleri, ince hesapları görünce şaşırır kalırız. Allah'a bunları yaratmak ise hiç zor gelmez.

— Bazı geceler yıldızları izliyorum. Uzaktan çok güzel görünüyorlar. Babam bazılarının güneş gibi ateşten yaratıldığını anlattı. Biz bakınca göremiyoruz ama Allah hepsini biliyor, çünkü zaten o yarattı değil mi? Kim bilir bizim göremediğimiz daha kaç tane yıldız vardır.

— Herhâlde çok vardır kızım. Allah her şeyi bildiğine göre biz her zaman doğru işten, doğru sözden ayrılmamalıyız evlâdım. Bazen çocuklar ve hatta büyükler, kimse anlamaz diye doğruyu değil de yalan olanı söyleyiveriyor. Doğru, belki bugün kimse anlamaz, ama yalan nasılsa ortaya çıkar. Bu dünyada çıkmazsa ahirette ortaya çıkar. Çünkü Allah'tan hiçbir şey gizlenemez evlâdım. Allah her şeyi bilir ve duyar.

Kara karıncayı bile görüyordu ya Allah, işte o karıncanın ayak sesini de duyar. Kalbimizden geçirdiğimiz duaları da duyar. Fısıldaşmaları, gizli saklı konuşmaları, hepsini.

— Aslında bu güzel bir şey. Allah'ın her yerde, her duamı duyacağını bilmek içimi çok rahatlatıyor.

— Rabbimiz bizim gibi yemez, içmez, arkadaş edinmez. O, her şeyin üstünde bir bilgiye sahiptir. Rabbimiz geçmişi, geleceği, şu anda olanı, herkesin düşündüklerini, insanlardan gizlediklerini bilir.

— Cep telefonunu da biliyordu değil mi? Nasıl çalışacağını meselâ.

— Hepsini güzel kızım, hepsini. Zaten insanlara bunları bulması için akıl veren de Cenab-ı Haktır. Bize düşen elimizdeki nimetleri iyi yolda ve insanların ihtiyaçları için kullanmaktır.

— Evet, meselâ doktorlar hastaları iyileştirmek için yeni bulunan ilâçları da kullanıyor.

— İnsan elinden geldiği kadar iyi işler yapmak için çalışmalı kızım. Zaten yaptıklarımızın gözden kaçması imkansızdır. Allah'ın görevli melekleri her yaptığımızın kaydını tutar.

— Bunu biliyorum. Yazıcı melekler.

— Doğru güzel kızım. O melekler her yaptığımızı yazarlar. O yazdıkları da er geç karşımıza çıkacak. O nedenle elimizden geldiği kadar onlara iyi şeyler yazdırmamız lâzım, değil mi?

— Evet. İnşallah benim meleklerim de hep iyi şeyler yazarlar.

— İnşallah güzel kızım. Allah her istediğini yapabilir yavrum, yani ona engel olacak herhangi bir şey yoktur. Rabbimiz bir şeyin olmasını isterse sadece "ol" demesi yeterlidir.

Onun gücü sınırsızdır, her şeye gücü yeter.

— Her şeye gücü yeten bir Allah'a dua etmek ne kadar güzel değil mi? Ondan her şeyi isteyebiliriz.

— Her şeyi isteyebilirsin tabiî ki. Dua ederken Allah'ım hayırlısını ver de demelisin. Bazen dondurma yemeyi çok isteyebilirsin, ama boğazlarını şişirecekse dondurma yemek iyi bir davranış olmaz.

Allah'a dua ederken kendimizi kısıtlamamalıyız, fakat her şeyin en iyisini Allah'ın bileceğini de unutmamalıyız.

Büyük teyze ile güzelce konuşurken bebek ağlamaya başladı. Sesini ilk defa duyuyordum. Büyük teyze ile yanına gittik. Kardeşimin gözlerini de görmek istiyordum, ama ağlarken gözlerini daha çok kısıyordu. Zaten ilk aylarda gözlerini çok açamazmış, açsa bile bizi göremezmiş.

O günden sonra evde yeni bir düzenin başlayacağı çok belliydi. Artık kendi kendime geçirecek daha çok vaktim olaca-

ğını anladım. Kendimi biraz daha büyümüş hissettim. Artık oyun oynamaya daha az zaman ayırmam gerekecekti. Bebeğin bezlerini getirmek, gazını çıkarmasına yardım etmek bile başlı başına bir işti. Nelerin değişeceğini anlamaya çalıştığım bir günün sonunda büyük teyze yanıma geldi. Yatağımın kenarına oturup saçlarımı okşadı.

— Büyük teyze, keşke bize daha yakın otursan.

— Neden güzel kızım?

— O zaman bize daha sık gelebilirdin. Bana daha çok şey anlatırdın.

— Bundan sonra daha sık gelirim inşallah. Hem artık sen de büyüyorsun. Gelir kalırsın yanımda, bana arkadaş olursun.

— Güzel tatlılar yaparsan gelirim.

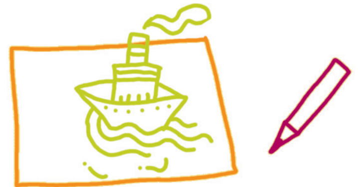
— Yapmaz mıyım hiç? Sen yeter ki gel.

— Hem bana yine Allah'ı anlatırsın. Henüz isimlerinin hepsini okumadık.

— Biraz da kitaplardan okuyup öğrenmen lâzım kızım. Bak, babanın kütüphanesinde çok güzel kitaplar var. Bizim gözlerimiz artık az görüyor. Oku da sen bize anlat.

— Güzel kitaplar okuyunca Allah beni daha çok sever değil mi?

— Elbette. Okuduklarını, öğrendiklerini başkalarına anlatınca daha da çok sever. İnsan sahip olduğu güzellikleri, bilgileri paylaşırsa elindekiler artar. Sadece kendine saklarsa ne kendine ne de başkasına faydası dokunur.

— Evet. Öğretmenimiz de böyle söylemişti.

— Elbetteki doğru söylemiş.

— Ben çok şanslıyım aslında.

— Niçin?

— Öncelikle insan olduğum için. Gözlerim görebildiği için, okumayı yazmayı bildiğim için. Annem, babam ve küçücük bir kardeşim olduğu için. Çok şanslıyım! Her zaman yanımda olan bir Allah'ım olduğu için, dualarımı duyduğu ve beni çok sevdiği için. Büyük teyzem olduğu için de şanslıyım.

— Hadi artık uyu bakalım güzel kızım. Hayırlı geceler, Allah rahatlık versin. Güzel rüyalar gör, kuşlar alıp uçursun seni. Güzel yerleri gezdirsinler.

— Sağol büyük teyze. Senin rüyana da girsin kuşlar.

Hayırlı geceler.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

ARILAR UÇUNCA
KELEBEKLER KONUNCA
ALLAH'IMA DUACIYIM
SABAH AKŞAM OLUNCA

Bu diziden yayınlanmış diğer kitaplar...

